

УДИВИТЕЛНАТА И ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ПРИКАЗКА ЗА МИРЪР И ГОЛИАТ

Чудатите приключения
на почитаемия Джон Лъвхарт,
т. 1

Originally published in English by Angry Robot Books,
an imprint of Watkins Media Limited, under the title:

THE SINGULAR AND EXTRAORDINARY TALE
OF MIRROR & GOLIATH

Copyright © Ishbelle Bee

© Борислав Стефанов, *превод*

© John Coulthart, *художник на корицата*

© Моника Писарова, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2111-3

Превод от английски БОРИСЛАВ СТЕФАНОВ

Пролог

През лятото на 1887 г. дядо ми открадна един часовник. Дотъркаля го с количката до един двуколесен файтон и потегли с траката-трак. С широка усмивка, разтеглена на лицето му като тебеширена линия, нарисувана от дете на черна дъска – криволичеща и неуверена.

Траката-трак

Часовникът беше висок метър и осемдесет

Траката-трак

и с формата на ковчег.

Онези лукави машини на времето. Пирамида, ковчег, часовник... *траката-трак*.

Разбий часовниците. Стъпчи ги с крак, хвърли ги по стените. Размажи им цифрите, *изтръгни им стрелките*.

Спрете, часовници.

Спрете часовниците.

Спрете тиктаците.

ЧАСТ ПЪРВА

Моят пазител, огромният, екзотичен и брадат Голиат Хъни-Флауър¹, пристига като падаща звезда и се отпечатва на повърхността на земята.

ТУП

Той се приземи.

Галактически отпечатък.

Луната – сценичен прожектор за материализацията му на ливърпулския пристан. Небето е с цвят на попара, а морето – нещастно разтечено черно. От него всичко изглежда лепкаво.

Аз съм под негова опека. Казвам се Мирър². Името ми е отражение. Къс от луната.

¹ Голиат Медоцвет (*Melianthus comosus*) – южноафриканско цвете с червен цвят. (Всички бележки под линия са на преводача.)

² Огледалка, от *mirror* – огледало.

Косата ми е червена като паприка и съм увита в черни мечи кожи. Голият ме стиска за ръката и ме повежда по слузестата повърхност на пристана.

Капитанът ни господин Макеръл³ е белобрад и обветрен старец с очи като морски скъпоценни камъни. Остава ни на пристана с намигване и крива усмивка; все едно някоя побъркана акушерка ни изражда направо от морето. Странният му рошав котарак оглежда брега за тлъсти плъхове. По време на пътуването гушках този котарак като плюшено мече, хранех го с парченца шунка и галех рижата му козина сякаш беше грамаден тигър. Имаше очи като вълшебни бобени зърна, черни и шоколадови, които те гледаха и казваха: „И аз си имам тайни, да знаеш. Не съм обикновен котарак“. Капитан Макеръл го нарича малък проклетник и клати юмрук, но съм сигурна, че го обича толкова дълбоко, колкото обича морето.

Мисля, че само това е важно на този свят. Няма значение какво си, стига да обичаш и да си обичан.

Пътувахме от Египет и ни отне месеци да се върнем в Англия. Бяхме отседнали в Кайро при бащата на Голият, който е археолог. Разкопаваше гробницата на една от египетските принцеси.

Небето в Египет е златно и розово и имат много богове. Небето в Англия е сиво и бледосиньо и казват, че тук има само един бог, но преди е имало повече. Те изчезнали, погълнати в разкази. Оставили само думи след себе си.

Посетихме гробницата на египетската принцеса – беше покрита с рисунки на сини бръмбари с рога и зелени риби със звезди над главите им. По кожата ѝ бяха нарисувани

³ Капитан Скумри, от *mackerel* – скумрия.

червени цветя, които се изливаха като огън от устата ѝ. Богът в Англия е направен от вино и хляб, а в черквите му има рисунки на сърдити на вид молеци се хора и на ангели с мечове. Питам Голиат какви са били старите богове на Англия, онези, изчезналите, а той ми казва, че е имало богове и богини, някои на реката, на горите и на животните, и говорили на хората в сънищата им и в подредбата на звездите.

Липсват ми цветовете на Египет. Мисля си за всички онези огнени цветя на принцесата и за малките гърнета, с които беше погребана. Дори ги подържах в ръце. По тях имаше мънички нарисувани жаби и странни символи, подобни на очи. Зачудих се дали е била някаква чародейка, дали е била нещо не от този свят.

Корабчето на капитан Макеръл се казва „Русалската опашка“ и е боядисано зелено като лаймове. Стоим на пристана, а аз гледам към него и се сбогувам. То се вдига и спуска по мръсните вълни, засенчено от грамадните метални кораби без имена и без цвят. Вали из ведро и големи капки вода се разплискват в очите ми и по брадата на Голиат, където изчезват като перли, хвърлени в дива гора. Той ми се ухилва широко, разкривайки множество бели зъби, и ме вдига на грамадните си мечи рамене; понася ме като моряк на мачтата сред тълпите сиви, пълни със сенки хора, които се навъртат по пристана. Чайки крякат като вещици, а луната над нас е с формата на сърп. Хората тук се скитат като призраци, сиво върху сиво. Така ми изглежда Ливърпул. Не като Лондон, където съм израснала и който тупти, изпълнен с кръв и тъмна магия. Тук няма странен блясък. Капитан Макеръл ми маха за сбогом, хванал подгизналия котарак в ръце. И двамата ще ми липсват, и съм сигурна, че повече няма да ги видя.

Настаняваме се в една таверна, наречена „Удадения моряк“, оставяме багажа си и се отправяме в нощта към улица „Куак“⁴. Голиат е уговорил среща с един господин, известен като Огъстъс Найтингейл⁵ (чието истинско име е Тимъти Скъдфиш⁶ – Голиат казва, че си сменил името, за да звучи по-тайнствено). Господин Найтингейл е медиум, което значи, че може да говори с мъртвите. Хората плащат много, за да се видят с него. Голиат казва, че в Англия е добре известен с това, че помага на хора, които са обладани от демони, а може и да извършва екзорсизми. Голиат се надява, че той ще може да ми помогне, защото в мен има нещо, както имаше червени цветя в принцесата. Нещо, което не е човешко.

Голиат държи книгата на господин Найтингейл – „Тайните познания от света на духовете“. На корабчето ми прочете части от нея. Господин Найтингейл е роден на улица „Пъдъл“⁷, майка му и баща му имали сладкарница и той работил там през по-голямата част от живота си, докато един ден, докато сервирал сладкиши, един ангел не дошъл в магазина и не му казал да стане вестител на света на духовете. Спомням си тази част, защото капитан Макеръл така се смя, че замалко да настъпи котарака. Въпреки недоволството на родителите си господин Найтингейл се отказал от сладкишопроизводството и започнал да посещава спиритуалистични църкви из Ливърпул, като предавал послания на семействата на мъртвите, и събирал много последователи. Капитан Макеръл каза, че това били глупости и че една мъртва треска е по-голям медиум от господин Найтингейл.

⁴ Знахарска, от *quack* – знахар, мошеник.

⁵ Август Славей, от *August* – август, и *nightingale* – славей.

⁶ Тимъти Саффриди, от *scudfish* – саффрид.

⁷ Локвена, от *puddle* – локва.

Каза, че единственото, на което човек може да има вяра в този живот, е рибата в морето, защото тя знае всичките тайни на света и си мълчи.

По „Куак“ мирише на нещо умряло. Луната над нас осветява пътя ни. Улицата се вие като змия покрай редица задни дворчета и зад един завод за тухли.

С малко усилия скоро откриваме номер 63 сред долепените редови къщи и Голиат тежко потропва на входната врата. Чуваме забързани плъщи крака на покрива, вратата се отваря със скърцане и разкрива младо момче.

– Дойдох да се видя с господин Найтингейл – казва тихо Голиат.

Момчето се почесва по носа и отговаря:

– Горے е и си прави фокусите. Пада си малко изперкал.

Къщата е малка и осветена от свещи. Малка снимка на вампироподобна баба ни гледа от площадката на стълбите. С кожа, опъната по черепа, с очи като карфици.

Стъпалата скърцат под тежестта на Голиат и той едва се побира на площадката. Аз го следвам, а очите на момчето ни следят, докато се качваме. Господин Огъстъс Найтингейл се появява от тъмнината като мим фокусник.

– Добре дошли. Добре дошли. Заповядайте.

Зъбите му са като на котка – малки и заострени. Единственият източник на светлина около нас е самотна свещ, която трепти и подскача и хвърля привидения по стените, които танцуват около нас. В средата на стаята една жена е седнала на стол. Очите ѝ са празни и тя ни гледа с кух поглед. Голиат я доближава и много нежно слага ръка на бузата ѝ. Господин Найтингейл се е ухилил като ученик.

– Прекрасен екземпляр е.

– Екземпляр ли? – пита Голиат.

– О, да. Доста могъщ демон. За пръв път съм толкова близо до подобен. Обикновено се занимавам с онези от

по-ниските нива. Малки пакостници, просто досадници. Но този е нещо специално.

Голиат застава до господин Найтингейл. Три пъти по-широк е и цяла стъпка по-висок. Дървеният под охка под крачките му.

Господин Найтингейл вдига треперещ бял пръст към мен.

– Значи това е повереничката ви? – Приближава се към мен и ме оглежда внимателно. – Да, виждам, че има проблем. Нещо съвсем незначително е. Сигурен съм, че мога да го изкарам от нея. Ако изчакате ей там, може да наблюдавате, докато се оправя с този по-висш демон.

Голиат ме хваща за ръка, отстъпваме в мекия мрак и гледаме мълчаливо. Представям си как капитан Макеръл би проклетел и би го замерил с някоя риба. Господин Огъстъс Найтингейл е слаб като метла, а дългото му черно наметало е украсено с преплетени символи от златна нишка. Лицето му е бледно като на дух, има сиви снопчета коса и малки лъскави сини очи, които блещукат като стридени перли под водата. Отива към стола и поставя ръка на челото на жената.

– Заповядвам ти, зъл дух, да напуснеш тази жена и да се върнеш в тъмното селение, отдето идеш. Върни се, върни се, о, гнусни!

Мърмори нещо на разбъркан латински и театрално маха със свободната си ръка. Нищо не се случва. Господин Найтингейл повтаря думите си. Поглеждам жената сякаш надничам през шпионка. Виждам какво има в нея. Тъга е. Не е демон.

Господин Найтингейл крещи:

– Изчезни! Заповядвам ти!

Усещам тази тъга – като черна лента, втъкана в нея. Голиат стисва ръката ми нежно, с любов.

– Мисля, че господин Найтингейл е пълен шарлатанин. Сега тя плаче. Плаче за живота си, за самотата, плаче от страх от снимката на жената, чиито очи я гледат ден по-дир ден. Мисля си: „Свали снимката и я изхвърли. Изхвърли жената. Вече е сред мъртвите“.

Господин Найтингейл, истерично развълнуван:

– Заповядвам ти. Аз, Огъстъс Найтингейл, Говорещия с духове, ти заповядвам. Върни се при проклетия си господар!

Чувам трясък долу.

Жената е затворила очи. Господин Найтингейл се смее победоносно.

– Спасих я. Дявола го няма – вика той и стои сякаш в очакване на аплодисменти.

Голиат отива до жената и ѝ помага да се изправи.

– Благодаря ви – казва му тя.

Господин Найтингейл ни прошепва тихо:

– Има късмет. Понякога духът е твърде силен и не оце-ляват. Тази вечер победих.

Притеснено отмества поглед към пазителя ми. Момчето отваря скърцащата врата и надниква в стаята.

– Мамо, добре ли си? Снимката на баба падна от стената и се строши, и котаракът май се насра.

Господин Найтингейл се обръща към нас:

– Утре вечер ще извършвам сеанси в църквата на спиритуалистите на улица „Дък“⁸, ако желаете да дойдете. Ако желаете, мога да екзорсирам повереничката ви на сцената, пред публика.

Голиат поклаща глава.

– По-скоро не, господин Найтингейл.

Той поглежда към мен.

⁸ Патешка, от *duck* – патица.

- Може би тя би желала. Как се казваш, момиче?
 - Мирър – казвам.
 - Искаш ли да изкарам лошия демон от теб?
 - Искат ми се да видят как се опитвате – отговарям.
- И е решено.

Напускаме „Куак“ 63 и се връщаме в квартирата си. Звездите са скрити под плащ от смог, а въздухът е пропит със смрад на котешка козина. Чудя се колко ли пари е поискал съмнителният господин Найтингейл. Чудя се, дали ако се препъне в наметалото си, падне от пристанището и се удави, това ще е нещо лошо. Дали ангелите, които седят по покривите, ще се намесят? Или ще свият крилатите си рамене и ще го гледат как потъва под водата?

Щом главата ми докосва възглавницата, на мига заспивам. Сънувам, че Голиат е египетски принц, а аз съм неговият вълшебен крокодил с лъскави-лъскави зъби. Мога да изям когото си поискам, а той ще ми разреши.

Утрото огрява Ливърпул със слънце като жълтък, небето – стоманено сиво, с вихри от промишлени пухкави вълма памук. Закусваме бекон с купчина препечени филийки с масло. Облизвам мазнината от пръстите си и се усмихвам на красивия Голиат. В грамадната му тъмна брада има сребърни нишки като лунна светлина, а очите му са шоколад – дълбоки и сладки. Днес носи голяма кожена шапка и дълго кожено палто. Прилича на огромна мечка гризли, а аз съм неговото мече. До себе си държи дълъг сребърен бастун с гравирана жаба на дръжката. Веднъж го попитах защо е избрал жаба, а той каза, че защото жабите изпълняват желания, ако ги целунеш. Затова го целунах по бузата и си пожелах никога да не ме оставя и винаги, винаги да ме обича.

Сеансите на господин Найтингейл в църквата на спиритуалистите са довечера и Голиат е решил през деня да